

פני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

חוה"מ פסח - זכר ליציאת מצרים

שם בשמים.

ולעניין הכת השלישית הגיע מכת ברד, ארבה, חושך, בכורות (באח"ב) - הוכיח בזה הקב"ה את יכולתו לפעול כנגד הטבע ואת גדלותו על כל שאר האלוהים. כפי שנאמר "בַּעֲבוּר תִּדְעַ כִּי אֵין כִּמְנִי בְּכָל הָאָרֶץ (שמות ט"ד)." וכן כותב הרמב"ן (פי"ג, טז): שיש מצוות רבות זכר ליציאת מצרים, והכול להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים, שלא ישכחו ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלוקים, כי הקונה מזוזה בזוז אחד, וקבעו בפתחו ונתכוון בעניינה, כבר הודה בחידוש העולם ובדעת הבורא ובהשגחתו. ע"כ.

אמונת יציאת מצרים היא ייסוד לאמונה בחידוש העולם, על ידי האמונה בהשגחתו יתברך, כשמאמינים שהקב"ה הוא בעל הבית בעולמו, ובידו לשנות את הטבע, ממילא מאמינים גם שהוא ברא את העולם ואת הטבע. ומעתה מובן, נושא האריכות של יציאת מצרים, כי עיקרי האמונה נכללו בה. ובזה אנו עוקרים את הדעות הכוזבות בחידוש העולם, וטוענת, שהעולם קדמון. ולהוציא מרשת דעות כוזבות אלו, שטוען השטן.

על כן, כשהוציא השם יתברך את בני ישראל ממצרים לא בדרך הטבע. ובזה הראה, שהוא השולט על הטבע והוא יצרו, והם היו תכלית עשר המכות כנאמר: "בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֵין ה' (שמות ז"ז, ז)" עד שהודה פרעה באומרו "אֶצְבַּע אֱלֹהִים הֵיא (שמות ח נוו)"

על כן, כשהוציא השם יתברך את בני ישראל ממצרים לא בדרך הטבע. ובזה הראה, שהוא השולט על הטבע והוא יצרו, והם היו תכלית עשר המכות כנאמר: "בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֵין ה' (שמות ז"ז, ז)" עד שהודה פרעה באומרו "אֶצְבַּע אֱלֹהִים הֵיא (שמות ח נוו)"

יש להבין, מדוע הוזכרה יציאת מצרים חמישים פעם בתורה, וכמעט אין מצווה שאין עשייתה זכר ליציאת מצרים, כגון: קידוש, תפילין, ציצית, סוכות, מזוזה וקריאת שמע ועוד. ואילו דיני טומאה וטהרה, אנו לומדים מיתור או מריבוי בפסוקי התורה, אך לא נאמר במפורש?

זאת ועוד, אנו אומרים בהגדה, ר' יהודה היה נותן בהם סימנים דצ"ך עד"ש באח"ב. והשאלה מה חידש ר' יהודה בדבריו וכי איננו יודעים לעשות ראשי תיבות לבד?

רבנו האברבנאל כותב, שלשה סוגי כפירה באלוקים הייתה מקובלת בזמן שליטת מלכות מצרים. היו שטענו א. שחלילה אין מציאותו של השם יתברך ושהעולם הוא קדמון. ב. היו שטענו אמנם הבורא ישתבח שמו קיים, אך אין הוא משגיח על הנעשה בארץ כי אין זה מענייניו. ג. והיו שטענו שאכן הוא קיים ומשגיח, אבל הניח את העולם לטבע ואין ביכולתו לפעול מאומה בקרב הארץ.

זו הייתה התאוריה המוטעית של המצרים, ועל זה באו עשרת המכות כסטירת לחי לעמדות כפירה אלה. בטרם באו ג' מכות ראשונות דם, צפרדע, כינים (דצ"ך) נאמר לפרעה ע"י משה "בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֵין ה' (שמות ז"ז, ז)", מטרת שלושת מכות הראשונות כדי להוכיח כנגד הכת הראשונה, כי אכן ה' קיים.

לעניין הכת השנייה באו המכות: ערוב, דבר, שחין (עד"ש) - כדי להוכיח שה' משגיח על בראיו, כפי שאמר הקב"ה: "וְהַפְלִיתִי בְיִזְמוֹ הַהוּא אֶת אֶרֶץ גִּשְׁן... כִּי אֵין ה' בְּקִרְבֵּי הָאָרֶץ (שמות ח"ח, ח)" - אני נמצא גם בארץ ולא רק אי

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה יניב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב ארז בן שושנה יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית שלמה ודנה דוד וב"ב קסירא אפרים וב"ב כולל ברסלב אילת י.מ.ש. כדורי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט עמית בת טובה חגית בת גילה נתנאל בן ג'ניה שמרית בת חנה משה בן חנה רותית בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה יפית בת ג'ניה אורן בן נעמי שירין בת חנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואשרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה יזירי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזיר בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעדיה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת שפארין שירה שלית בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פתימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה ציון בן צ'חלה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה דוד בן נזה יעקב בן אסתר שמרית בת חנה כל עם ישראל

19/04/2014		יט ניסן תשע"ד	
חוה"מ פסח- ויאמר משה הפטרה: "הייתה עליי" יחזקאל ל"ז			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
18:31	19:47	20:36	ה"ם
18:49	19:51	20:33	ה"א
18:41	19:52	20:36	חיפה
18:50	19:50	20:34	ה"ינ

בברכת שבת שלום וחג שמח הרב אליהו חיים פנחסי רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו יזירי בן ימנה וגלית בת מסודי

שׂוֹאֵל וּמְשִׁיב בְּהִלְכָה – סְפִירַת הָעוֹמֵר

בימים האלה שסופרים "ספירת העומר", האם מותר להסתפר או לשמוע מוזיקה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

ימי ספירת העומר, שבהם אנו נמצאים, חל בהם אבל לאומי על אותם עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, שנפטרו בקיצור ימים ושנים. לכן אנו מחמירין על עצמנו ונוהגים דיני אבלות כגון: שלא מתחננים ולא שומעים מוזיקה וכן אין מסתפרין, עד היום שבו פסקו מלמות, שהוא ל"ג בעומר [הספרדים מחמירים עד ל"ד בעומר לענין נישואין ותספורת].

אולם, אם יש סעודת מצווה כגון ברית מילה או בר-מצווה שהוא היום בו מלאו לנער יג' שנה, מותר להשמיע מוזיקה. לענין תספורת הראש וכן גילוח הזקן - יש להחמיר לגברים שלא לגלחו כלל. אולם, נשים מותרות בתספורת וכן לילדים קטנים, אין איסור. אדם, שמוכרח להתגלח, מכל סיבה שהיא, מוטב, שיתגלח בערב שבת לכבוד השבת.

יְשׁוּעָה מִפְּלָאָה

מעשה בתינוק קטן. עולל בן כמה חודשים, שאובחן על ידי הרופאים כמי שלוקה במחלת 'צליאק' (רגישות לגלוטן- המצוי בעיקר בדגנים כגון: חיטה, שעורה ושיפון וכו') והגבילו את הוריו לבל יתנו לו לאכול מכל דבר המכיל חיטה. כשלוש שנים התענה הילד במגבלות ואיסורים, כשהוריו מותשים כליל מחיפושי המזון המתאים.

אי אפשר לתאר את הקשיים הנוראיים. היה צורך לוודא בכל מקום, שלא יגיע לפיו של התינוק דבר מה המכיל גלוטן. כשהתקרבו לסף שבירה, נסעו האב ובנו להתברך מפי הבבא מאיר, ר' מאיר אביחצירא זצוק"ל. והימים ימי אביב. שמע הרב את דבר המעשה ופסק: פסח הלא מגיע". יאכל הילד אפיקומן. מיכלא דאסותא (בזוהר הקדוש נאמר שהמצצה הינה מאכל רפואה). יעזור השם ויהיה בריא..."

הגיע ליל הסדר, המסובין לא האריכו יתר על המידה ב'מגיד', וקצרו בשולחן עורך, נתנו לילד לאכול אפיקומן (כידוע המצה עשויה מחיטה המזיקה לחולי הצליאק) אולם הם באמונת חכמים לא ערערו על דבר הצדיק וקיימו אותו כלשונם. ומני אז הפך להיות התינוק כאחד האדם וסרה המחלה ממנו ואיננה.

שְׁמִירָה מִשְׁמַיִם

את רבי יעקב קאפל זצוק"ל חנן הבורא בכמה בנות, שאחת מהן זכתה והייתה אמו של הרה"ק החוזה מלובלין זצוק"ל זזיע"א. ר' יעקב התפרנס בריווח מסחר במשקאות חריפים. פעם אחת הכין הוא במרתפיו הרבה חביות מלאות בייין ושכר משובח, והיו הן כמעט כל הונו ורכושו ואף הקציב מהן גם נדוניה לבנותיו.

חיפש רבי יעקב גוי, שיהיה מוכן לקנות את כל חביות השיכר הללו, בטרם יגיע חג הפסח כדי שלא יפסידם שהרי הם חמץ! אבל הגויים שכבר ידעו את משמעות הפסח, סיכמו ביניהם, ברוב שנאתם ורשעתם, שאיש מהם לא יקנה את חביות החמץ מר' יעקב, כדי שייאלץ הוא להפקירם, ואז יחלקו ביניהם את חביות השיכר המשובח שלו.

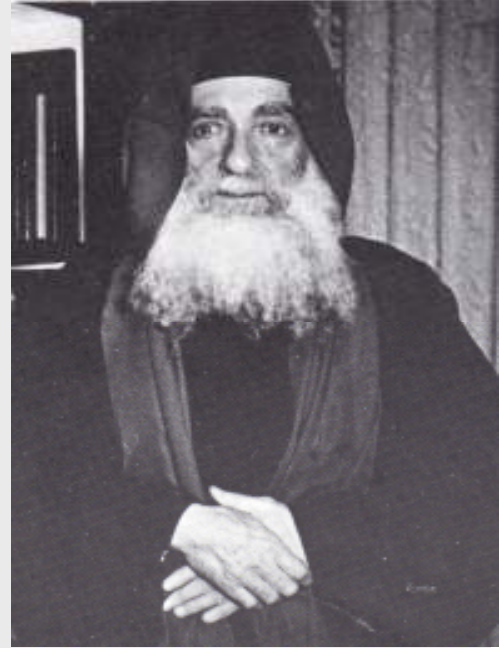
משהגיע זמן ביעור החמץ ולא מצא קונה, הטעין ר' יעקב את כל החביות על עגלה, והובילו מחוץ לכפר והורידן על שפת הנהר, ואמר בלב שלם: "כל החמץ שיש ברשותי יתבטל ויהיה כעפר הארץ". הנוכחים הביטו במעשיו ושמוחו על השלל, הצפוי להם. ור' יעקב הצדיק שב לביתו שמח וטוב לב, על שזכה לקיים מצות ביעור חמץ כראוי. הוא חגג את החג בשמחה רבה.

באסרו חג אמר לבני ביתו: "אמנם הגויים הארורים רוקנו את החביות ואנו נותרנו ללא פרוטה, אולם אלך לשפת הנהר ואראה שמא השאירו הם חביות ריקות שאוכל לקבל תמורתן כמה זהובים". בדרכו נתקל באותם גויים שפנו אליו בתרעומת: "וכי לך אתם היהודים קוראים "הפקר"?!" - אם שכרת חייל וחרב בידו, שישמור על החביות במשך כל ימי החג, איזה מין "הפקר" הוא זה?"

בתחילה תמה ר' יעקב לשמע הדברים, אך בראותו את החביות על שפת הנהר מלאות בשכר ולא חסר מהן אפילו מעט. הבין מיד שה' יתברך שלח מלאך משמים לשומרן!!! הטענים ר' יעקב על העגלה, ושב לביתו, כשפיו מלא שיר ותהילה לבורא עולם.

מְנוּיִים	הַקְדָּשֶׁת הָעֵלּוּן	לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָה
לקבלת העלון חנם ב- email: מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 052-6329144
2/4	גיליון 477	חז"מ פסח יט ניסן תשע"ד פיני עין חמד

הרב הקדוש מאיר אביחצירא המכונה ה'בבא מאיר' זצ"ל- נולד ב-י' בטבת ה'תרע"ז (1917) בתפיליאת שבמרוקו. בהיותו כבן 25 שנים בלבד הוסמך לרבנות. ובשנת ה'תש"ה (1944) מונה כרבה של העיר מידלאת שבמרוקו ולראש ישיבת תומכי תמימים. בשנת ה'תשי"ג (1952) מונה כרבה של העיר ארפוד ובשנת ה'תשכ"ה (1965) עלה לישראל והתיישב באשדוד. הוא החלק לקבל קהל עוד בחיי אביו. מקובל ובעל מופת. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים. התפרסם בכוח ברכותיו ובשמירת העיניים שלו. נפטר ב-י"ז בניסן ה'תשמ"ג (1983). חי כ-67 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים.

אביו: ה'בבא סאלי'- הצדיק המקובל ר' ישראל. **אמו:** מרת פרחא. **בניו:** ר' אלעזר מבאר-שבע זצוק"ל (הבן הבכור של הבבא מאיר), ר' דוד חי מנהריה, ר' רפאל מאשדוד, ר' יקותיאל מאשדוד (צעיר בנו של הבבא מאיר). ר' ישועה ורחמים מאשדוד. (את ר' אלעזר ור' דוד רפאל אבוחצירא שלח הבבא מאיר לפתוח חצרות משלהם עוד בחייו והבבא מאיר נשאר בחצרו שבאשדוד. כשנפטר הבבא מאיר, לקח על עצמו ר' יקותיאל אבוחצירא, שגר עם אביו באשדוד, להמשיך את החצר של אביו באשדוד כדי לעזור לאנשים שהיו חסידי אביו).

מסופר על אחד מחובשי בית המדרש בישיבת "פורת יוסף" שלא בא בברית הנישואין, מאחר והרופאים פסקו בימי בחרותו, שהוא אינו יכול להביא ילדים לעולם, ולכן החליט להשקיע את כל זמנו בלימוד תורה בלבד. גם כשהוצעו לו שידוכין, נאלץ לדחותם על הסף, בחשפו את העובדות המצערות מפי הרופאים, שחרצו את גורלו לחיי בדידות.

ראש הישיבה, הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל, שהעריך את התלמיד, ביקש לשולחו לר' מאיר. כשהגיע והחל לגולל את סיפורו, הבבא מאיר קטע את סיפורו באחת ובירכו שבעז"ה בקרוב יבוא בברית הנישואין ויזכה לראות בנים ובנות. הבחור, מרוב הלם עזב את הבית ונסע לישיבה ונכנס וסיפר לר' יהודה צדקה, כי הובטח בישיעה מהצדיק.

הרב, למחרת השכם בבוקר, זימן את נהגו וירד בעצמו לאשדוד. שמח הבבא מאיר באורחו הדגול וכבדו כערכו הרם. הרב צדקה לא השתהה וניגש לעצם העניין שלשמו הגיע: "הרב הבטיח אתמול בנים ובנות לבחור פלוני הלומד בישיבתי, הלה לא נישא, מחמת שאינו יכול להביא ילדים. הרופאים הגדולים ביותר ראו את הממצאים וסמכו את ידיהם על העובדה המצערת. חוששני, שהבחור לא הספיק לספר לך את כל הסיפור".

הבבא מאיר קטע את הרב באומרו: "יהיו לו ילדים". לאחר זמן קצר הבחור התחתן. **בביתו של אדם זה, יש עשרה ילדים אשר נולדו לו. יש לו גם תיק שלם של מסמכים רפואיים הקובעים ברורות, שהוא אינו יכול להיות אבא.**

כשנשאל כיצד מגיעים לדרגות שבהם העפיל לרום המעלה, והקב"ה מקיים את דבריו, הצביע על עינו ואמר "עין", ולאחר מכן הצביע על הפה ואמר "פה"- ואז אמר "צדיק". דהיינו, **כאשר שומרים על העיניים, ועל הפה, אזי האדם עולה לרום המעלה לדרגת צדיק, והקב"ה מקיים את דבריו.**

לפני מספר שנים הגיעו אדם אל ה'בבא מאיר', ר' מאיר אבוחצירא זצ"ל ושטח לפניו בצער את צרתו. הוא נשוי כבר 14 שנה ולא זכה להיפקד בילדים. "כבוד הרב, האם יש דבר שאוכל לעשות כדי לזכות בפרי בטן?", הוא התחנן בפניו.

ה'בבא מאיר' ענה ואמר לו: "תתחיל ללמוד על מידת הענווה ולעבוד עליה וב"ה תזכה בבן זכר". האיש שמע את הדברים והתפלא עד מאוד: "שאני אלמד את מידת הענווה ואעבוד עליה? וכי אני גאוותן?! מתנהג אני לאשתי ולכל אדם בצורה יפה ורגילה, ומדוע צריך אני לעבוד על הגאווה?!", כך תמחה על בקשת הרב, אך מכיוון שהצדיק אמר, אז גם כאשר הדברים נראים לא מובנים יש לקיימם, מכיוון שהוא רואה ומבין הרבה יותר מאיתנו.

מאותו יום החל אותו אדם ללמוד בספרים על מידת הענווה וגנותה של הגאווה, ואף השתדל להתנהג במידה זו. והנה, לא עוברים כמה חודשים ובבית החולים מודיעים להם: "נס של ממש! אחרי 14 שנה אתם עומדים לחבוק בן!". – כמה גדולה היתה שמחתם ותדהמתם. והנה, ולאחר תשעה חודשים נולד להם בן זכר בריא ושלם בשעה טובה.

הגיע יום ברית המילה, וזכה הזוג שר' מאיר אבוחצירא זצוק"ל היה הסנדק בכבודו ובעצמו. בסיום הברית ניגש אבי הבן הטרי אל ה'בבא מאיר' בקומה כפופה ושאלו: "כבוד הרב הצדיק אנחנו אסירי תודה לך, רק במחילה מכבוד הרב, יש לי שאלה קטנה: מדוע הרב ביקש ממני לפני תשעה חודשים לעבוד על מידת הענווה כתנאי לזכייתי בבן זכר, הרי אינני גאוותן ושחצן בחיי היום יום, אם כן, מה ראה הרב לבקש ממני בקשה שכזאת?".

הביט בו הצדיק ואמר לו: "אומנם, יכול להיות שבאמת אינך גאוותן כלל וכלל ומתנהג אתה כאחד האדם, אך אומר דוד המלך בתהילים: "שבשפלנו זכר לנו", כשאדם משפיל את עצמו, אז הקב"ה זוכרו ומתמלא עליו ברחמים, ואז – הוא זוכה ל: "שבשפלנו (בן) זכר לנו" לבן זכר!".

וכך היה רבינו אומר לחשוכי בנים שאם ירצו לזכות לזרע של קיימא ינהגו בשפלות וענווה, ורמז את זה במה שכתוב "שבשפלנו זכר לנו..." , אם תהיה ענווה אז בן זכר לנו.

ישועה בזכות הצדיק

בכל ערב פסח נוהג היה הגאון הצדיק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, לשגר שליחים לכל קצוות העיר לחפש ולמצוא עניים ולהביאם אל שולחנו שיערכו בביתו את ליל הסדר, כדי לקיים - הלכה למעשה - את מצוות "כל דכפין יתי ויכול". באחד מערבי הפסח יצאו שליחיו של רבי חיים לתור ולחפש עניים, כדרכם בקודש, הסתובבו וחיפשו עניים אך כל עמלם היה לשווא. לבסוף מצאו באחד האכסניות העלובות שבעיר יהודי אחד, שהיה יושב ובוכה, עיניו זולגות דמעות ללא הפוגה והוא צועק במר לבו.

פנו אליו השליחים ואמרו לו: "יהודי יקר! הנך מוזמן לסעוד את סעודת החג במחיצתו של הגאון הקדוש רבינו חיים פינטו, ולערוך עמו בצוותא את ליל הסדר". להפתעתם הרבה, השיב להם העני בשלילה גמורה, ואמר להם בבכי קורע לב: **"לא אלך עמכם כי בשבילכם זהו יום חג, ואילו בשבילי זהו יום אבל ומספד יום צער וצרה כיום תשעה באב"**. ומיד החל ממרר בבכי וקונן באמירת 'על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו'...

חזרו השליחים לביתו של רבי חיים, ושחו בפניו את כל הקורות איתם עם העני הממרר בבכי על רוע מזלו. כששמע על כך רבי חיים ביקש מהשליחים שישבו לאותה אכסניה ויבקשו מהעני שיאות להצטרף אליהם, תחילה בדברי נועם ושכנועים. **"אך אם לא יצלח בידכם לשכנע אותו להצטרף אליכם"**, אמר הרב, **"הביאו אותו אלי בכוח הזרוע"**. חזרו השליחים אל האכסניה ופגשו בעני היהודי ועודו עומד וממרר בבכי, דיברו על ליבו, שיאות להצטרף עימם לסור אל בית הרב ולעשות עמו את סעודת החג - אך הוא בשלו, חזר ומירר בבכי בפניהם והודיע שאינו מצטרף אליהם.

בלית ברירה נטלוהו השלוחים בכוח, נשאווהו על כתפיהם וכך הביאוהו אל ביתו של רבי חיים פינטו, ושם בתוך הבית אורה ושמחה הבית מוצף באור יקרות והשולחן ערוך מכל טוב. בני הבית לבושים בבגדי יקרות, ושמחת החג אפופה על פניהם, ורק פניו של העני היו נבוכות בזכות ונפולות מצער.

נפנה רבי חיים אל העני ושאל אותו על פשר צערו וסיבת בכייתו. **"כלום אינך יודע שחג הפסח היום והכל צריכים להיות שמחים?"**. העני לא השיב לרבי חיים על שאלתו אך ביקש מרבי חיים שיעזבוהו לנפשו ויאפשר לו לשוב אל האכסניי שם שהה מקודם, **כי אצלו זהו יום תוגה ואנחה**, ולמה לי להפריע ולהשבית את שמחתכם? מר לי עליי לבי ולא אוכל לשמוח עמכם, מתחנן אני לפניך שלחני ואשובה אל אכסנייתי ואל מקומי..."

כששמע רבי חיים בעצמו את דבריו של ההלך העני, החל מפציר בו, שיגלה את אזנו על מה ולמה הוא עצוב ומצטער, ומפני מה זהו היום של תוגה ואנחה. מה אירע? תחילה סירב העני לספר לרבי חיים את אשר על לבו, אך לאחר דברי שכנוע רבים והבטחה מפורשת, שלאחר שסיפר לו את הקורות עימו מובטח לו שלא יוסיף להיות עצוב ומיצר, והכול יבוא על מקומו בשלום, רק אז ניאות ההלך העני לספר לרבי חיים ולגולל בפניו את צרתו:

"נולדתי במרקש", מספר העני, "ולימים עקרתי את דירתי לספרד, שם עסקתי בעבודות שונות מזדמנות ואספתי כסף לרוב. כאשר רציתי לשוב לעיר מולדתי, רכשתי בכל הוני וכספי מספר פנינים ומרגליות טובות יקרות לאין ערוך, והתכוננתי לנסיעה הארוכה. טרם עליתי לאוניה שתובילני למרקש פנתה אליי אשה אחת, אלמנה, ומסרה בידי אבן אחת טובה, יקרה מרגלית, שאין כמוה וביקשה ממני למסור את המרגלית לבתה העומדת להינשא בקרוב. נענית לבקשתה וצררתי את המרגלית בתוך המזוודה, שבה היו טמונים וספונים כל אוצרותיי, כל הוני ורכושי, אשר צברתי מימי נעורי, ועליתי לאוניה שתובילני לביתי שבעיר הולדתי".

"האוניה הפליגה ללב ים, ולפתע פרצה סערה אדירה ורוח חזקה משברת סלעים הקיפה את האוניה מכל עבריה, האוניה סתתה על צידה וכל אשר בקרבה נפלו לתהומות בלב ים. ואני, הצלחתי להינצל, על ידי שאחזתי בקרש צף, הגלים טלטלוני מאחת לחברתה, ולבסוף הגלים פלטוני לחופה של העיר הזו, כשאני נקי מכל נכסיי ובגדיי, ללא כלום נותרתי, ועתה הכיצד לא אבכה על רוע מזלי? מה אומר לבתה של האלמנה העלובה? אנה אוליך את חרפתי? הוי רבי! טוב מותי מחיי..."

רבי חיים האזין בדממה חרישית לסיפורו הכואב של ההלך העני והתבונן ארוכות בפניו. רבי חיים אחז מיד בידו את גביע הכסף של היין, בו הוא עורך את הקידוש, והחל משביע את שרו של הים, אמר מה שאמר ולחש מה שלחש. ואחר כך אמר לאורח האביון: "הסתכל!" ולנגד עיניו המשתאות של העני הלך הגביע וגדל, הלך והתרחב, הלך והעמיק, ובמקום היין שהיה בו, נתמלא הגביע בגלי ים, שבאו במהירות מסחררת בזה אחר זה, ולפתע הופיעה על הגלים תיבה קטנה ונזרקה החוצה...

העני עומד ומשתאה למראה עיניו, לא יכול להתאפק וזעק בקול גדול: **"רבינו, זו היא התיבה שלי, כבוד הרב זוהי התיבה שלי"**. פניו של האורח צהלו משמחה, אך טרם ראה את אשר בתיבה. עכשיו, פקד עליו רבי חיים: **"פתח את התיבה וראה מה שיש בתוכה!" פתח האורח את התיבה, ולנגד עיניו נגלו כל אוצרותיו בשלמותם, אחת מהנה לא נעדרה. אף מרגלית האלמנה שכנה לה כבוד בתיבתו הקטנה.**

גלי שמחה הציפו את פניו, ודמעות של אושר זלגו מעיניו, וכשהוא מתרגש כולו החל להודות לרבי חיים על הנס המופלא, שעשה עמו שהשיב לו את כל רכושו ושמחת חייו. כעת, פקד עליו רבי חיים, שב נא עמנו ויחד נערוך את מצוות היום להודות ולהלל לבורא כל העולמים על נְסֵי וּנְפִלְאוֹתָיו, שבכל דור ודור. וכך עשה האורח, בשמחה ובצהלה נתיישב מסביב לשולחנו של הצדיק לערוך את סעודת ליל הסדר ולקיים את מצוות החג בשמחה של מצווה.

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ז"ה נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרוזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמאל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעמה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר	לע"נ תמצב"ה	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיז בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל	הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל
---	--	----------------	---	---